

No. 41.

13de Oktober 1889.

15de Merg.

Rode Anders.

Over paa de store jyske Heder, som nu er nær ved at forsvinde under Agerdyrkerens Plov, har Zigeunerne, eller „Natmandsfolkene“, som de gjerne kaldes der over, altid havt sit Tilhold; de er driver de om, undertiden enkeltvis, men som oftest i hele Bander og indjager mange Gange de fattige Hede-bonder stor Skræk. Det er slet ikke hyggelige Folk at have at gjøre med, disse Zigeunere. Naar de indfinder sig paa Gaardene for at tigge og ikke faar, hvad de mener at have Ret til at forlange, skal Beboerne tage sig i Agt, at de ikke vaagner en Nat og ser Huset staa i Flamme: det er Zigeunerens Hevn.

For en Del Aar tilbage var der især en af disse Zigeunerbander, som indjog alle Hedeboere en sand Rædsel, og det var den, som „Rode Anders“ var An-

fører for. Man maa nu ikke tro, at „Rode Anders“ havde ilbrodt Haar og et kobberfarvet Ansigt, nei, han var tværtimod en smuk Mand med kulsort Haar og sunklende sorte Øine, som de fleste Zigeunere; men han saa vild og trodsig ud, og, naar han blev vred eller troede sig fornærmet, lidt ved en ren Ubethdelighed fra Hedebondernes Side, saa truede han med, at den røde Hane nok skulde gale over Huset inden ret længe, og den Trusel blev aldrig uopfyldt; saadan havde Anders været fra Dreng af, og det havde forskaffet ham Tilnavnet „den røde“.

Til Trods for sine mange Misgjeringer var Rode Anders dog aldrig bleven greben og straffet; dels forstod han snildt at undgaa alle Efterstræbelser, og dels nærrede alle Hedebonderne en saa overtroisk Rædsel for ham, at de bestyttede ham, heller end de angav ham.

Paa en af de Hedeegne, hvor Zigeunerne mest færvedes, var der nylig bleven ansat en ny Prest. Det var en meget alvorlig Mand, ivrig og trofast i sin Gjerning. Hans Hjerte slog varmt for alle, ogsaa for de vilde Zigeunere; han færvedes uden Frygt iblandt dem, gav sig i Snak med dem og forstod saa forunderlig godt at berøre de Strenges, der gav Gjenlyd i deres Hjerter, saa de efterhaanden fattede Tillid til ham, og enkelte af Zigeunerne fik han endog saa til at opgive deres vilde, omflakkende Liv og tage fast Bolig som andre Mennesker.

Røde Anders vilde Presten saa gjerne have fat i, men det var ham ikke muligt at faa ham i Tale. Anders undgik ham ved alle Leiligheder og spottede de andre, som fattede Tillid til ham. Røde Anders gjorde sig til af sin Bantro og paastod, at alle de skjonne og alvorlige Ord, som Presten sagde til dem, ikke var andet end Mundsvæir; hvis Ulykken engang ramte ham, skulde de nok se ham vende Gud Ryggen. Smidletid voksede Tilliden til Presten og hans Ord iblandt de andre Zigeunere, og Røde Anders, som før havde været en Slags Konge iblandt dem, sølte sin Magt svæktes mere og mere; hans Uvilje mod Presten voksede til Had, og nu skulde Hevnen ikke udeblive!

En Uveirsnat brændte Prestegaarden ned til Grunden. Folk troede, det var Lynet, der havde tændt, men det var Røde Anders's Hane, der havde galet. Prestegaardens Beboere fællede sig med Rød og neppe ud af det brændende Hus, og Prestens eneste Barn, hans lille Datter, som laa syg den Gang, maatte bæres ud i den kolde Natteluft; det for-

væredes Sygdommen, som rimeligt var, og saa Dage efter var hun død.

Det var et forfærdeligt Slag for Presten. Dette Barn var langt forud for sin Alder, livligt, klogt og hjertligt og havde elsket sin Fader over alt andet paa Jorden; med hende kunde han allerede nu tale om mange Ting, som laa ham paa Hjerte, og hvad kunde hun ikke være bleven for ham i Fremtiden! Nu sølte han sig saa ensom; thi hans Hustru havde ikke fulgt ham, da han gav Herren sit Hjerte, og forstod ham derfor ikke. „Det var dog altfor haardt,“ sagde Hedebonderne, og Presten var selv nærved at sige det samme; men saa huffede han paa, hvad han selv mange Gange havde sagt til andre bedrøvede: at Guds Veie ikke er vore Veie, og naar vi ikke kan forstaa, hvad hans Mening er med det, han tilskikker os, saa skal vi blot lære at være stille og huffe paa, at den hjærlige Fader i Himlen ved allerbedst, hvad der er godt for hans Børn. Det var ikke første Gang, at Presten maatte lære at tage sine egne Sorger paa den Maade; men man bliver aldrig udlært i Sorgernes Skole; hver Gang de kommer paa ny og hjem søger os, maa vi lære om igjen, som om vi var i nederste Klasse.

Saa blev Presten stille i sin Sorg, og saa fik han ogsaa Hjælp til at bære den.

Efterhaanden fik dog Bønderne Mistanke om, at det var Røde Anders, der havde paafat Ilden, og Prestens mange Venner var alle enige om, at var det ham, saa skulde han ikke længere undgaa Straf, ingen vilde nu mere beskytte den, der havde begaaet en saadan Ugjerning mod deres elskede Prest!

(Sluttes.)

Et God i Vegtfaalen.

Vort lille Billede viser os, hvorledes en hel Del kolde Sager, Vg, Smør, Sukker o. s. v. holder Vegtfaalen mod Jorden; men saa kommer det lille venlige Barn paa den anden Staal og bringer Egevegt istand og forstyrrer og op-

muntret Kjøbmanden under alle hans Beregninger. Saaledes skal vi ikke lade Sorgens Staal nedtrykke os, men lade al den sande Glæde, Gud giver os, fuldt opveie den.

Lutherdom i Pavedømmet.

Ernst, Hertug af Saksen og Erkebiskop af Magdeburg, døde vel midt i Pavedømmet i Aaret 1513, men dog som en god Lutheraner. Da nemlig paa hans Dødsleie to Munkte foreholdt ham alle hans og deres Ordens gode Gjæringer som et Pant paa hans Saelighed, sagde han:

„Nei, eders Gjæringer begjærer jeg sandelig ikke hertil; min Herres Jesu Gjæringer maa alene gjøre det; paa dem alene vil jeg forlade mig, leve og dø.“

Gudsvelsignelse.

Hvor der er Tro, er ogsaa Kjærlighed;
Hvor Kjærligheden findes, der er Fred;
Med Freden er Velsignelse tilrede,
Hvor den er, er ogsaa Gud tilstede;
Hvor Gud er, der har det slet ingen Nød,
Der er Lykfelighed i Liv og Død.

(Efter Thyl ved C. B.)

Rivitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Ved Past. C. P. Jensen fra Newburg Wgh.,
Vden Tønde-Indsamling, indsamlet, ved Miss
B. Olsen 5.43, Oscar W. Førde 2.18, Theodor
A. Røsvang 2.05, N. N. 0.34. Tils. \$10.00.

Ved Past. P. E. Hilmén, samlet ved Ka-
rolina Olsen, Vance Co., Neb., \$0.98.

Ved Past. W. Borge Tønde-Indsamling
ved Anna E. Lee 1.47, Mina E. Tveit 2.00,
Josef J. Berger 1.50, Edwin D. Alf 3.06,
Jda D. Berg 2.50, Jørgina Grinna 0.30, Jda
Eggemoen 1.63, Olga Borge 2.00. Tils. \$14.46.

Sum: \$25.44.

„Børneblad“

vil fra Aaars 1890 udkomme i betydelig større Format og meget smukkere udstyret end hidtil. Sjønt det vil vedblive at udgaa hver Uge, vil det dog herefter blive baade større og smukkere, end det var, da det kun udkom en Gang om Maanedene. Hvert Nummer vil indeholde 3 Sider med Billeder og 5 Sider Læsestof. Desuagtet vil Prisforhøielsen kun blive 10 Cents pr. Aargang. Prisen bliver altsaa:

- 1) For enkelte Eksemplarer, som altid maa betales i Forskud, 0.50 Cents.
- 2) Men Agenter, som selv holder Abonnentlisten over de enkelte Abonnenter og indestaar for Betalingen, erholdes Bladet i Pakke paa 5-24 Eksp. for 40 Cts. pr. Eksp. over 25 = = 35 = = nullt

Da det ikke længere bliver mig muligt at afse den Tid, som Udgivelsen af et ugentligt Børneblad kræver, ligesom jeg heller ikke raader over en saa stor Driftskapital, som Bladet i sin nye Stikkelse vil kræve, har jeg fra kommende Aaar overgivet Bladet til Luth. Publ. House, Decorah, Iowa, som da vil sørge for Bladets Udgivelse paa ovennævnte Maade.

Jeg takker hjertelig for al den Velvilje, hvormed Bladet har været mødt i de 15 Aar, jeg har udgivet det. Jeg beklager meget, at Bladet paa Grund af uheldige Omstændigheder i Begyndelsen af indværende Aar ikke blev saa stort og smukt, som jeg havde ønsket og haabet at faa det. Naar man faar se „Børneblad“ i den nye Stikkelse for 1890, anser jeg det som givet, at det vil faa en langt større Udbredelse og faaledes bedre udføre sin Mission blandt vore fjære smaa.

Jndtil Aaar fortsætter jeg Arbeidet med Bladet, og alt, hvad der angaar indværende Aargang 1889, sendes fremdedes til mig. Fjær anmodes de mange, som endnu staar i Gæld til Bladet, om snarest muligt at betale alle Restanser indtil Udgangen af dette Aar, saa jeg kan have alt opgjort, naar jeg giver Bladet fra mig.

J. B. Frieh,
Printer, Hennepin Co., Minn.

Entered at the post office at Decorah, Ia.,
as second-class matter.

Den norske Synodes Bogtrykkeri, Decorah, Iowa.